

SECCIÓ DE LLENGUA I LLITERATURA VALENCIANES
REAL ACADEMIA DE CULTURA VALENCIANA

Ciutat de València, 10 de juliol de 2020

La Secció de Llengua i Lliteratura Valencianes de la RACV vol comunicar a tots els acadèmics, per la seua importància, la menció que de la *Nova Gramàtica de la Llengua Valenciana* s'ha fet en el *Manual of Standardization in the Romance Languages*.

Enguany la prestigiosa editorial Walter de Gruyter, especializada en llingüística, ha publicat el seu *Manual of Standardization in the Romance Languages*, obra senyera en la codificació de les llengües romàniques.

En ella, dins de l'apartat gramatical i en el subapartat dedicat a “gramàtiques normatives valencianes”, s'inclou l'anàlisi de la *Nova Gramàtica de la Llengua Valenciana* editada en 2015 per la Secció de Llengua i Lliteratura Valencianes de la RACV, aixina com la referència a la normativisació independent del valencià com un component més de la nostra realitat llingüística i social.

La referència és més important encara si tenim en conte l'omnipresent marc conceptual construït a nivell internacional les últimes dècades pels llingüistes de tendència catalanista, el qual nega l'autonomia idiomàtica de la llengua valenciana. Un marc conceptual que impregna la redacció de la resenya, si be no lo suficientment com per a impedir una adequada referència a la nostra obra normativa.

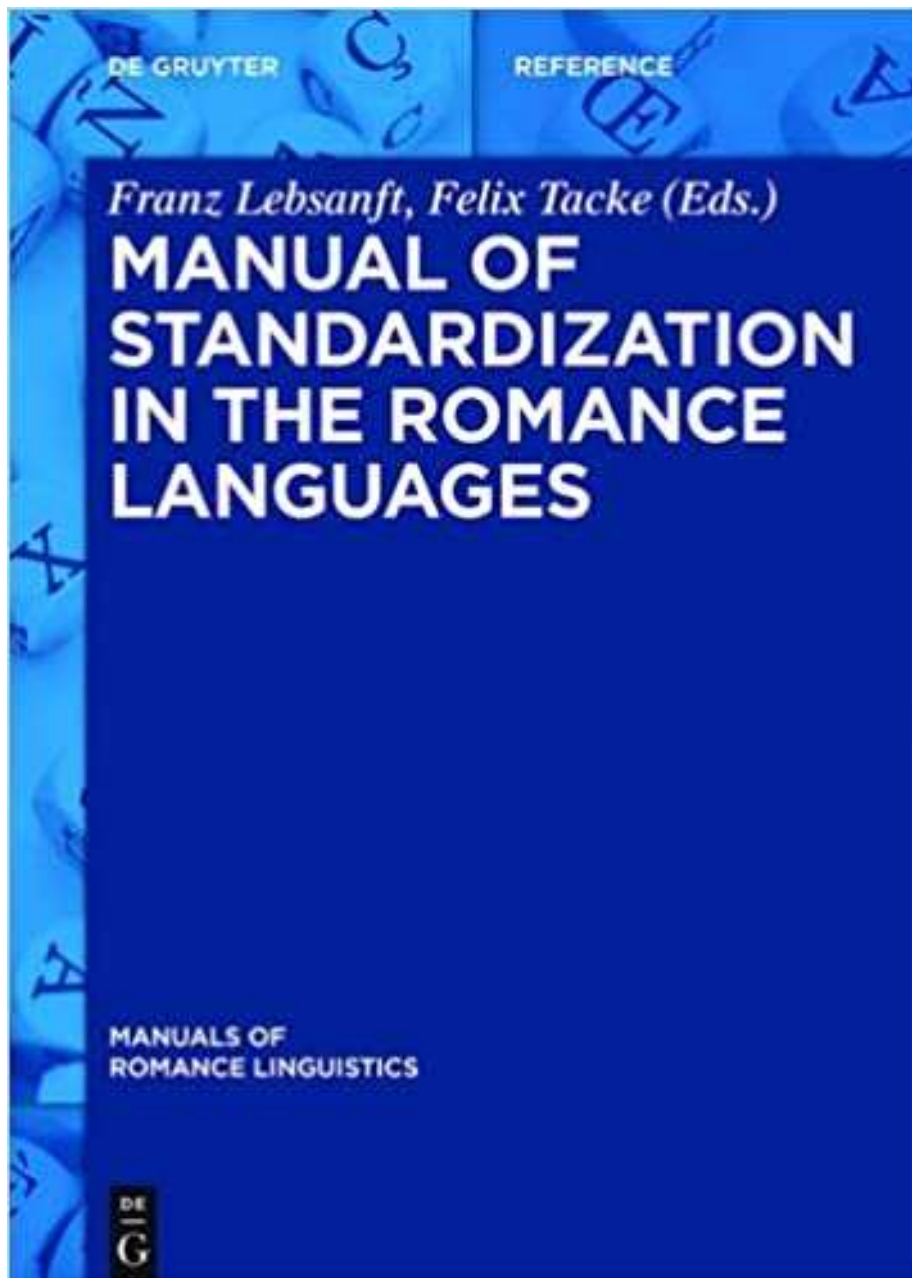
Esta referència es suma a una sèrie de recensions de la llingüística internacional als estudis sobre l'identitat autònoma del valencià, com ara la resenya en *Zeitschrift für Romanische philologie* a *El mozàrabe de Valencia* (Leopoldo Peñarroja: Madrid, Gredos, 1990), obra capital en la dialectologia històrica peninsular.

Este fet demostra que la *Nova Gramàtica de la Llengua Valenciana* de la RACV, no a soles en versió impresa sino també en versió digital (lliurement disponible en la pàgina web de la Secció de Llengua i en el portal especializat www.academia.edu), està tenint una difusió i un reconeiximent notables en els còrculs filològics internacionals.

En definitiva, gràcies al treball científic de la Real Acadèmia, l'idioma valencià va rebent progressivament el mateix tractament normalizat que les restants llengües que presenten també una pluralitat codificadora, com ara el noruec o el gallec, per citar a soles dos casos.

No podia ser d'una atra manera, puix és impossible negar la rellevància d'una normativa com la de la RACV, en la que s'han redactat els primers llibres d'ensenyança de valencià en l'escola; que ha segut oficial, vehiculant la promulgació dels decrets del DOGV; i que, al remat, continua sent l'estàndart triat lliurement per molts valenciaparlants —entre ells una bona nòmina d'escriptors— per a poder viure en valencià, d'acort en el sentiment general i natural d'autonomia que li és propi a la llengua valenciana.

Reproduïm a continuació la referència original en anglés que s'inclou en el mencionat manual, aixina com una traducció a la llengua valenciana.

Manual of Standardization in the Romance Languages

Ed. Franz Lebsanft, Felix Tacke

2020 Walter de Gruyter GmbH, Berlin/Boston

Versió original en anglés

4.2 Valencian normative grammars

[...]

4.2.4 Other attempts at standardization

One of the institutions that always fostered an independent standard based on the secessionist orthography of *Normes del Puig* (1981) (→11.1) is the Real Acadèmia de Cultura Valenciana (RACV) and has its origin in the Centre de Cultura Valenciana founded in 1915 (cf. Lledó 2011). On the occasion of its centenary this institution published a *new* grammar, *Nova Gramàtica de la Llengua Valenciana* (NGLV 2016 [2015]). This grammar was also prepared to commemorate the publication of the *Gramàtica elemental de la llengua valenciana* (1915) by Lluís Fullana Mira (1872-1948). In his preface the director of the Department for Valencian Language and Literature, Voro López Verdejo censures the on going disfigurement of Valencian under the influence of Spanish, on the one side, and Catalan, on the other (²2016, 7-8). This latter influence is repeatedly presented in terms of idiomatic annexation (López Verdejo ²2016, 8 and 17). In line with the secessionist ideology of RACV, López Verdejo argues that Valencian should be categorized within the larger linguistic area called Occitan-Valencian or Occitan-Romance (²2016, 9) instead of presenting it simply as belonging to the Catalan dialect continuum: "que inclou. además del valencià i del català, unes atres llengües que presenten afinitat estructural entre sí, com el mallorquí, el llenguadocià, el provençal, el gascò o el llemosí" (López Verdejo ²2016,9). Since Catalan and Valencian differ in verbal and nominal morphology and have a distinctive syntactic behavior, the final objective of the grammar is to establish an independent standard for Valencian (López Verdejo ²2016,17). It is interesting that the concept of *Ausbausprache*. introduced by Heinz Kloss (cf.. among others, →Kloss 1976; 0), is used to justify the independent standardization (López Verdejo ²2016,17). The model of Catalan standard language initially conceived by Fabra and later developed by the IEC is rejected by the RACV for being homogenizing. They imply that Catalan standardization leads to Valencian being swallowed up: "orientat a supplantar el lèxic i les formes patrimonials valencianes per les catalanes" (López Verdejo ²2016, 27). According to this perspective, the RACV presents its own prescriptive grammar, which reflects the actual spoken Valencian vernaculars (López Verdejo ²2016. 9, 28).

The Valencian article system is presented and by means of footnotes differences in other Catalan dialects such as Balearic are mentioned (NGLV ²2016 [2015], 218). It is worth emphasizing that the inventory of article forms (218) includes the neuter article *lo* and is completely accepted as normative (237-243). The invariable neuter article is clearly distinguished from the classical forms *lo/los* of definite masculine article that are no longer used in general language except in some northern regions (216-219). With regard to the personal article, which is fully alive in other regions of the Catalan-speaking community, the NGLV preserves it as a respectful address form in current speech (e.g. *en/na*) and requires the capital letters for writing (243-244). The representation of the article system therefore demonstrates a restricted view of the linguistic area, highlighting Valencian's particularities.

It should be mentioned that there were other previous attempts at independent codification; some of them proposing a particular model within the linguistic unity (Barberà et al. 1980) and others breaking links with the wider community (Guinot i Galán 1987; Fontelles/Lanuza/Garcia ²1996 [1987]).

5 Conclusion and future prospects

The following figure allows to sum up the different approaches of the selected grammars, though in a very schematic way. Nevertheless, the main differences can be highlighted by the geographic focus (in bold) of each of the grammars. The principal shift can be seen between the two official normative grammars, that is to say, the shift from a monocentric approach in Fabra (1918/1933) to a pericentric one in the GIEC (2016). A significant change occurred in the consideration of the Valencian variety and Community of Valencia, which emerged as a semi-center of standardization, while the diatopic variations of other territories (e.g. Balearic) still need to be considered "predominantly exonormative centres" (→ Amorós- Negre 2014.170).

Tab. 4 General standard forms of the definite article.

Eastern group		Western group			
	Northern Catalan	Central Catalan	Balearic <i>alguerès</i> (In Alghero)	North Western Catalan	Valencian
3.1 Eabra (1918/1933)		X			
3.2 Badia i Margarit (1994)		X	X		X
3.4 GIEC (2016)	X	X	X	X	X
4.1.1 Moll (1937/1968)		X	X		X
4.1.2 <i>Gramàtica (Normativa) d'es Baléà</i> (2005)			X		
4.2.1 Sanchis Guarnier (1950)		X	X		X
4.2.2 <i>Guia d'usos lingüístics</i> (2002)		X			X
4.2.3 GNV (2006)		X	X		X
4.2.4 NGLV (2015)					X

The table also shows the divergent or secessionist codifications undertaken in *Gramàtica (Normativa) d'es Baléà* (2005) and NGLV (2015). The remaining four grammars can be classified as

convergent in order to complete the fixation of a normative standard for the entire Catalan-speaking territory.

However, the pluricentric codification does not necessarily imply a balanced functioning of the polymorphic standard. In the prologue of *Cruïlla* (2002; cf. section 1), Pradilla describes the ideal Catalan standard model as follows: "l'ideal seria un model únic polimòrfic on l'usuari pogués triar entre una diversitat d'opcions no jerarquitzades" (in Beltran/Panisello 2002, 8). This conception seems to present certain similarity to what Marcellesi in 1983 called polynomic language: "Une langue polynomique est une langue à l'unité abstraite, à laquelle les utilisateurs reconnaissent plusieurs modalités d'existence, toutes également tolérées sans qu'il y ait entre elles hiérarchisation ou spécialisation de fonction" (2003,173-174). Nevertheless, it seems to us that this kind of abstract linguistic projection does not work among the language users - at least until now. It is difficult to predict whether centrifugal or centripetal tendencies will prevail in the age of globalization and digitization.

Traducció a la llengua valenciana

4.2 Gramàtiques normatives valencianes

[...]

4.2.4 Uns altres intents d'estandardisació

Una de les institucions que sempre ha fomentat un estàndart independent basat en l'ortografia secessionista de les Normes d'El Puig (1981) (→ 11.1) és la Real Acadèmia de Cultura Valenciana (RACV) i té el seu orige en el Centre de Cultura Valenciana fundat el 1915 (cf. Lledó 2011). En motiu del seu centenari esta institució publicà una nova gramàtica, *Nova Gramàtica de la Llengua Valenciana* (NGLV 2016 [2015]). Esta gramàtica també es preparà per a commemorar la publicació de la *Gramàtica elemental de la llengua valenciana* (1915) de Lluís Fullana Mira (1872-1948). En el seu prefaci, el director del Departament de Llengua i Lliteratura valencianes, Voro López Verdejo, censura la desfiguració continuada del valencià baix l'influència del castellà, per una banda, i del català, per l'altra (2016, 7-8). Esta última influència es presenta repetidament en tèrmens d'anexió idiomàtica (López Verdejo 2016, 8 i 17). En línia en l'ideologia secessionista de la RACV, López Verdejo defén que el valencià s'hauria de classificar dins una àrea llingüística més gran nomenada occità-valencià o occità-romanç (2016, 9) en lloc de presentar-lo simplement com a pertanyent al *continuum* dialectal català: "que inclou, ademés del valencià i del català, unes altres llengües que presenten afinitat estructural entre sí, com el mallorquí, el llenguadocià, el provençal, el gascò o el llemosí" (López Verdejo 2016,9). Com que el català i el valencià diferixen en la morfologia verbal i nominal i tenen un comportament sintàctic diferent, l'objectiu final de la gramàtica és establir un estàndart independent per al valencià (López Verdejo 2016,17). És interessant que el concepte d'*Ausbausprache*, introduït per Heinz Kloss (vejau, entre altres, → Kloss 1976; 0), s'utilisa per a justificar la normativisació independent (López Verdejo 2016,17). El model de llengua estàndart catalana inicialment concebut per Fabra i desenvololat posteriorment pel IEC és rebujat per la seua homogeneïtació. Impliquen que la normativisació del català porta al valencià a ser engolit: "orientat a suplantar el lèxic i les formes patrimonials valencianes per les catalanes" (López Verdejo 2016, 27). Segons esta perspectiva, la RACV presenta la seua pròpia gramàtica prescriptiva, que reflectix les variants vernàcules valencianes parlades realment (López Verdejo 2016, 9, 28).

Se presenta el sistema d'artícles en valencià i per mig de notes a peu de pàgina se mencionen diferències en uns altres dialectes catalans com ara el balear (NGLV 2016 [2015], 218). Val la pena destacar que l'inventari de les formes d'artícles (218) inclou l'article neutre *lo* i està completament acceptat com a normatiu (237-243). L'article neutre invariable es distingeix clarament de les formes clàssiques *lo / los* de l'article masculí definit que ya no s'utilisen en llenguatge general excepte en algunes regions del nord (216-219). En lo tocant a l'article personal, que viu plenament en unes altres regions de la comunitat de parla catalana, el NGLV el conserva com una fórmula de tractament respectuós en la parla habitual (per eixemple, *en / na*) i requerix de majúscules en la seua forma escrita (243-244). La representació del sistema d'artícles demostra, per tant, una visió restringida de l'àrea llingüística, destacant les particularitats del valencià. És precís mencionar que hi hagué uns altres intents previs de codificació independent; alguns proposen un model particular dins de l'unitat

lingüística (Barberà et al. 1980) i uns atres trencant vinculs en la comunitat més àmplia (Guinot i Galán 1987; Fontelles / Lanuza / Garcia 1996 [1987]).

5 Conclusions i perspectives de futur

La següent figura permet resumir els diferents enfocaments de les gramàtiques seleccionades, encara que de manera molt esquemàtica. No obstant això, les principals diferències se poden destacar pel foc geogràfic (en negreta) de cada una de les gramàtiques. El canvi principal se pot observar entre les dos gramàtiques normatives oficials, és a dir, el pas d'un enfocament monocèntric en Fabra (1918/1933) a un pericèntric en el GIEC (2016). Se produí un canvi significatiu en la consideració de la varietat valenciana i de la Comunitat Valenciana, que sorgí com un semi-centre d'estandardisació, mentres que les variacions diatòpiques d'uns atres territoris (per eixemple, Balears) encara s'han de considerar "centres predominantment exonormatius" (→ Amorós - Negre 2014.170).

Taula 4 Formes generals estàndart de l'artícul definit.

	Grup oriental			Grup occidental		
	Català septentrional	Català central	Balear	<i>alguerès</i> (En L'Alguer)	Català nortoccidental	Valencià
3.1 Eabra (1918/1933)		X				
3.2 Badia i Margarit (1994)		X	X			X
3.4 GIEC (2016)	X	X	X	X	X	X
4.1.1 Moll (1937/1968)		X	X			X
4.1.2 <i>Gramàtica (Normativa) d'es Baléà (2005)</i>			X			
4.2.1 Sanchis Guarnier (1950)		X	X			X
4.2.2 <i>Guia d'usos lingüístics</i> (2002)		X				X
4.2.3 GNV (2006)		X	X			X
4.2.4 NGLV (2015)						X

La taula també mostra les codificacions divergents o secessionistes realitzades en la *Gramàtica (Normativa) d'es Baléà* (2005) i la NGLV (2015). Les quatre gramàtiques restants se poden classificar com a convergents per a completar la fixació d'un estàndart normatiu per a tot el territori de parla

catalana.

No obstant, la codificació pluricèntrica no implica necessàriament un funcionament equilibrat de la norma polimòrfica. En el pròleg de *Cruïlla* (2002; vejam la secció 1), Pradilla descriu el model estàndart català ideal de la manera següent: "l'ideal seria un model únic polimòrfic on l'usuari pogués triar entre una diversitat d'opcions no jerarquitzades" (en Beltran / Panisello 2002, 8). Esta concepció pareix presentar certa similitut en lo que Marcellesi el 1983 nomenà llenguatge polinòmic: "Une langue polynomique est une langue à l'unité abstraite, à laquelle les utilisateurs reconnaissent plusieurs modalités d'existence, toutes également tolérées sans que i ait entre elles hiérarchisation ou spécialisation de fonction "(2003, 173-174). No obstant això, nos pareix que esta classe de projecció llingüística abstracta no funciona entre els usuaris de la llengua, a lo manco fins ara. És difícil predir si prevaldran les tendències centrífugues o centrípetes en l'era de la globalisació i la digitalisació.